

ACZÉL GÉZA

(szino)lira

torzószótar

ALÁRENDELTE

eszmélkedésig az ember élete egy különös alig szabályozható oldat kinek keserű okát sem érti távlatlanul könnyekben fuldokolnak a körülállók s többnyire szétmarják egymás bizonytalan méltóságát másutt átkalandozva a semleges zónákon szerencsésen találja meg fészket és párját néhány örök életben bízó mint amikor a telepeken röfög a legnagyobb hízó nem is sejtve hogy alig múlik el az éjjel a fölösen támadt kéjjel őt még gondosabban lekaszálják lendületesebben mint a sok törékeny árvát akik ott maradnak porcogónak sokáig ezt nem érted majd zsigereid felől apránként beméred a kegyetlen mechanizmusokat de ezekből már csak érzelmileg szűrve profitálhatsz sokat megtoldva némi rossz lelkiismerettel amely egy ideális szeretetnek mindig alárendelt vonuljanak bár a tekintet mögötti képbe elbarnult fényképű anyák elhagyott lányok szabadjára engedett gyermekek a kapcsolatok vetlen lazulásában mindig feldereng valamilyen irdatlan hiány sokszor csak annyi hogy beteg apád kikerülted egy fáradt éjszakán vagy a saját testvéred sem ölelted őszintén ha akkor jött mikor nem is vártad s láncod maradt a szomjazás

ALÁTÁMASZT

kegyes manírok után eljött a konkrét rettegek kora mivel közelítéd már a hetvenet a létezés komor logikája szerint egyre kevesebb a csoda valahol már hangolni kezd a túlvilági barsona s magadon rettegett tüneteket észlelsz bénítóan meg is áll benned az idő átérezve régóta odább az a kellemes hipochonder delelő amikor májzsugor hírével élvezkedtél és roppant daganatok gyanújával kínáltad meg riadt körülállóid pedig nem fészelt még minden napjaidban az agyat áthatító kín s olykor magad is röstellted hogy besöpörve a felszínes kegyelmet a szorongások görcsei mögött lazán tovaballagtál a kivilágított éjszakákban fatalistának nevezve a feloldozó érzést amelynek művészetekbe beágyazott fontebb tudata is foszladozni kezd mára visszaesve alapesetben a kispolgárra ki titkon utána olvas kórjainak mihez még a kiterjedt orvosi lobbis alátámaszt néhány számító passzust hátha leszel a betegek kipuhatólva a felépülés képzetében lebeg-e valamiféle hozzája kapaszkodó bizalom melyben a gyógyíthatatlanság közös élménye elmaszatolt jelekkel nincsen ott legfeljebb a hála hogy kissé meghosszabbították szenvedésed

ALÁTÉT

*a markáns korszakbeli elmozdulásokat életem sivár sávjában is gyakran végig
éltem pedig egy eléggé félreeső kakasülőről néztem kis finom horgolásokból miként
váltak ipari méretűvé ósdi nagy asztalokon a rikoltó alátétek a megnyalt
tintaceruzáktól hogyan jutott környezetem a töltőtollig melyek hegye
szerencséseinél olykor aranyba botlik nem beszélve a golyóstollak forradalmáról
mellyel még komor atyáink is alig barátkoztak itt kelet felé ráadásul mai napig
kifolyik lényege biába elsőként képzele erről nagyot bonfitársunk aztán
rövidesen irracionális kalanddal már mindenféle gépezetekre váltunk melyek alig
felfogható csodákat tudnak mégis növelik magányunkat míg kopogtatunk egy
idegen képernyőre s az egykori becsült kézírásból képest a vibráló nagyon okos
felületekről mint barátságtalan korcsmák alján az alig kívánatos félmeleg lőre
arcunkba lötyten valami földöntúli öröm aztán hosszan sorolhatnánk még hová
lett a sok lekörözött ifjúkori élmény s mi váltja ki lelkebből a korszerűség mögé
beakadt szép illúziókat melyeket tovább tapos a holnap akkor is ha tudod nincs
másik út a szomorúsághoz*

